

GASTON BURSSENS, *French en andere Cancan*. Antwerpen, Avontuur, z.j.

Als men Gaston Burssens is, kan men Paul van Ostayen niet zijn. En wanneer men tóch Paul van Ostayen wil zijn, als men Gaston Burssens is, dan schrijft men gedichten, die geen gedichten zijn, maar nu eens meer en dan weer minder geslaagde imitaties van de gedichten van Paul van Ostayen.

Het associatie-motief, dat bij Paul van Ostayen, bijkomstig was en waar het op den voorgrond trad, steeds beheerscht werd door zijn krachtigen, oorspronkelijken geest, is bij Burssens tot een geesteloos spelletje geworden. Bijna geen enkel gedicht uit dezen bundel, of het moet zich op deze associaties drijvende houden.

En toch heeft Burssens uitgesproken talent. Maar sterker is in hem de drift zijn talent kapot te maken. Uit een onbetamelijke nieuwsgierigheid? Uit baloorigheid? Ons dunkt: uit vrees! En wel uit vrees: ernstig te zijn. Daarin staat hij niet alleen. Er zijn meer dichters en schrijvers, die den laatsten ernst niet meer aandurven in hun werk. Sommigen vluchten, als Vestdijk en Ter Braak, in hun intellectualisme; anderen, gelijk Burssens, nemen zichzelf niet au sérieux, in de hoop, dat men hen zóó au sérieux zal nemen, waardoor zij ervan ontslagen zouden zijn hun werk met verantwoordelijkheid te bedrijven. Zij willen steeds anders zijn dan men verwacht, in de hoop — zeggen zij! — het etiket te ontvluchten, maar in werkelijkheid doelen zij daarmee op hun verantwoordelijkheid.

ROEL HOUWINK

JAN CAMPERT, *Verwilderd landschap*. Den Haag, H. P. Leopold's U.M., 1936.

De poëzie van Campert heeft een sterk melancholisch timbre gekregen. Het is, of zijn verzen voor het meerendeel op den rand der vertwijfeling zijn ontstaan. Het eigenaardige is evenwel, dat deze dichter niettemin gevangen schijnt te moeten blijven in den schoonen droom. Waar zijn lyriek „direct” wordt, zooals in „momentopname” en „Portret”, is er toch altijd een laatste terughoudendheid, die hem belet het masker volkomen af te leggen.

Niet steeds weet deze dichter bovendien een eigen toon te vinden; al te vaak vernemen we echo's uit het werk van Roland Holst en Marsman in zijn gedichten. De titel van zijn bundel is daarom niet enkel in psychisch, maar ook in poëtisch opzicht symbolisch. Campert heeft zijn dichterschap niet in cultuur gebracht. Rijp en groen ligt in zijn werk dooreengewoekerd. Er is niet gewied en zoo is het onkruid hoog ópgeschoten en heeft misschien veel vruchtbaar zaad verstikt.

Het beste gedicht uit den bundel is „Verlaine sterft”; als Campert zijn dichterschap tot dit peil vermag op te voeren, zal een nieuwe bundel van zijn hand een verrassing kunnen zijn.

ROEL HOUWINK